

Forfatter: Anker, Carsten Tank

Titel: BREV TIL: Brun, Johan Nordahl FRA: Anker, Carsten Tank (1814-11-30)

Citation: Anker, Carsten Tank: "BREV TIL: Brun, Johan Nordahl FRA: Anker, Carsten Tank (1814-11-30)", i *Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17*, CHRISTIANIA, s. 554. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002155169-000-shoot-L0021551690000164.pdf> (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

61.

Til Biskop Nordahl Brun i Bergen skriver C. A. fra London d. 30. Novbr. saaledes:

Hæderlige Ven og Gubbe. Vent intet aabenhjertigt Brev fra mig, thi man maatte jo næsten være fra Forstanden, naar man vilde betro Papiret, hvad der i denne Tid foregaar i Hjernen og Hjertet. Jeg ved overalt ikke Besked.

Først blev det sagt mig, at hverken Bergen eller Throndhjem vilde sende Depnterede til Stortinget; dernæst fortalte man, at de sidstnævnte vel havde sendt Repræsentanter, men med Instruks at Inodsætte sig Foreningen.

Endelig fik jeg igaar officiel Kommunikation fra Statsraadet, at Stortinget havde under 4. d. M. valgt Kong Carl XIII. til Norges konstitutionelle Konge.

Fortæl mig, hvordan det da gik til med disse forskjellige Beslutninger. og om vore Venner hos Dem uvilkaarligen har samtykket i Foreningen? Overalt tillader jeg mig ingenlunde at have en Mening om Ting, jeg ikke kjender. Forinden jeg har læst hver Lime af Vilkaarene, kan jeg intet Begreb gjøre mig om Foreningen selv, thi Forening og Forening er to. Overalt bør vi ikke tvivle om, at jo Stortinget har fornemmelig havt Eftertiden for Øine, og at Grundvolden nu er lagt for vore Efterkommeres Ro og Frihed. Jeg er nu gammel og mistænkelig, og gjælder det Spidsbustreger, saa ved jeg nok, hvem af de Herrer Kontrahenter, der er taget ved Næsen.

Deres Søn havde den Godhed at besøge mig, og skjønt jeg ikke har den Vane at fælde nogen Dom paa Grund af den første Samtale, kunde jeg dog ikke andet end synes godt om min hæderlige Vens Søn.

Grid De og jeg maatte leve længe nok for at kunne med Sandhed sige, at vort Fødeland omsider havde opnaaet en fast Grundvold til varig Lykke! Skulde vi derimod være Vidne til det modsatte, da add vore Øine maatte øieblikkeligen vorde lukkede eller og saa skarpe og aabne, at hvert vort Blik fik baade Skurke og feige til at skjærve. Gud være hos og med min hæderlige Ven!